

- වර්තමාන මොහොතේදී - පටය 1 - සංඤාව -> පරාමාසය -> ඉදංසච්චාභිනිවෙසකායග්‍රන්ථය. මේ අවස්ථාවේදී නිර්වාණයෙන් පිටත වූ දෙයක් සාතයි යැයි තීරණය කිරීම සුබයි කියන සංඤා විපල්ලාසය නිසා සිදුවිය.
- අතීත සහ අනාගත - පටය 2 - ඉදංසච්චාභිනිවෙස (පෙර අවදානාව) -> පසු මෝහය. කරකැවීම නිසා ඉදංසච්චාභිනිවෙසකායග්‍රන්ථය පරාමාසය ඇතුළට ඇදෙයි.
- මීට වඩා හොඳ ධ්‍යානයක් තියෙනවා කියන හැඟීම, තීරණය නිසා ඉදංසච්චාභිනිවෙසය සහ පරාමාසය වෙන්වීම සිදුවේ.
- අපිට විරිය තියෙන්න ඕන, මේ රූපය කියන එක ස්පර්ශ නොවන්න. ඊළඟට, බැරි වෙලාවත් මේ වේදනාව කියන එක හැඳුණා නම්, අපි භය වන්න ඕන. ඊළඟට, බැරි වෙලාවත් මේ වේදනාව නිසා ඇති වන්නා වූ දේ කුකුළුවය දක්වා ගමන් කළා නම්, අන්න ඒ අවස්ථාවේ දී අපිට තියෙන්න ඕන හිරිය කියන එක. මෙහි අහිරිය, ධ්‍යාන නිසා භවයට ඉඩ දීම. එම ධ්‍යානයේ සංඤාව මත යැපෙන්නේය. හිරිය ඇතිනම් ඉදංසච්චාභිනිවෙසකාය ග්‍රන්ථය පරාමාසය තුළට ඇදෙන එක වළක්වයි.
- විරිය, ඔතප්ප සහ හිරි ඇත්නම් විමුක්තීන් තුනම ඇතිවන්නේය. උපේක්ඛා අප්‍රමාණය මෙහි බලගතුය.
- Ref: <http://www.visuddhimagga.info/>